

זרית ההתעללות לבית-הספר בכרם-חנה בכיתה ה'

מאת ג'ורא לובלינר

פרשת הכריחה מכדורי התפוצצה לפני שבוע מחדש: 30 תלמידי די כיתה ה' של בית-הספר החקלאי בכרם-חנה, שפרבו להם כיום לעונש שהטיל מנהל בית-הספר על שלושה מהכריחה בגלל התעללות בתלמידי צעיר, הפגינו את התנגדותם לעונש, עזבו כאיש אחד את המוסד. אלא שלא כבפרשת כדורי, הגיבה ההנהלה בקוריווה, איימה לסלק את הכורחים מבית-הספר. התוצאה: 30 הכורחים הביעו חרטה גמורה, חזרו בתחילת השבוע לספסל הלימודים. על השתלשלות העניינים שהביאה לכריחה התלמידים ועל מסורת ההשבעה האכזרית של בית-הספר החקלאי, הנתון תחת הסותה של התאחדות האיכרים, מספר ג'ורא לובלינר, בן הארבע-עשרה וחצי, שהמכות אשר ספג מחבריו הכורחים הציתו את חומר הנפץ שהביא להתפוצצות האחרונה.

שוב באדמה כשהוא נעור לשם כך בפיו בלבד. עקב הכאב שגרם לאדמה בפעולה זו ציחה עליו המשביע לנשק את המקום, שהיה מלא בוץ.

קיבלנו מספרים. כל מספר שהיו מקריאים היה צריך להכות את חברו. מי שהיכה חלש מדי היה מקבל מנה כפולה ומשולשת מידי המשביעים. למחרת הייתי כולי נפוח מהמכות. כל אחד מאיתנו היכה חזק כמה ש יכול היה, כדי לא לקבל בעצמו את המכות.

יותר לא היה לנו כוח. הקימו אותי ושאלו מה אני רואה על הירח. ראיתי כתמים וזה מה שעניתי. לא הספקתי לסיים את השובה וקיבלתי מכה איומה בבטן. הת' כוחצתי מכאב ועוד לפני שהספקתי לנשום חזרה השאלה: "ובכן, מה באמת אתה רואה על הירח?" חיפשתי משהו מיוחד שישביע את רצונם ועינתי: הרים. שוב חספתי ובגנ. לבסוף אמר לי אחד מהם: "מה אתך, אתה לא רואה מה שיש על הירח? צפרדעים. כמובן." התשובה נראתה לי ספסית מאד והטעות הפטאלית שלי הייתה שגם אמרתי את דעתי זו. המכה שחטפתי הייתה חזקה מכל קודמותיה ואני נפלתי ארצה.

לשבתם של המשביעים אני מוכרח לציין, שנתנו לי כמה שניות להתאושש לפני ש התחילו בסדרה הבאה של התרגילים. אמרו לי שעמוד החשמל הקרוב הוא חברתי הי טובה ואילצו אותי לחבק וללחוש לו דב רי אהבה. הזחילו אותי על קוצים גבוהים וחוטו תיל ולימדו אותי את כל סגנוני ה שחיה שהם מכירים, על האדמה, כמובן. כי אותו זמן חשבתי שרק אני טובל ככה, כי עוד שחברי האחרים היה להם מזל ונפטרו מזה. יותר מאוחר התברר לי שסעייתי. כמי

היו מוסרים להצניקים ואת החוקים לויני קים. אותי ועוד שניים לקחו כמה חברה שאני אפילו לא יודע כיום מי הם היו. ייתכן שהם אפילו לא תלמידי המוסד. יודע לכולם — אולי חוץ מאשר להנהלה — ש בכל שנה באים לקראת ההשבעה רבים ש היו פעם תלמידי המוסד וסיימו או הועפו, כדי לקחת חלק בטכס.

לקחו אותנו עוד באותו ערב שבאנו. זה היה בקיץ והירח היה כמעט מלא. העמידו אותנו בשורה ואמרו לנו ללכת ישר. מי שסטה רק קצת מהשורה, חטף בו במקום סטירה או מכת אגרוף בכתף. לפעמים היו חוסכים לעצמם עבודה והיו פשוט דופקים שני ראשים זה בזה. ציבלה וריימן, שניים מהאליפים, סבלו מזה די הרבה. אחרי ה הליכה באה הריצה. אמרו לנו לבצע מיד כל מה שיפקדו עלינו. רצנו בלילה בסביבה לא מוכרת, נשפתאום היתה נשמעת הצעקה: "שכבו" נשפכו כמובן על פנינו ומיד הרי גשנו שזה היה בדיוק בתוך שלולית בוץ.

★ ★ ★

צפרדעים על הירח

מנו וקיבלנו מנוחה כדי שהצחת המשביע, או יותר נכון, המענה, יוכל לגנוח אף הוא ולתכנן במה להמשיך. באותו זמן היינו כבר נפחדים עד מוות. זה היה היום הראשון שלנו במקום ותיארנו לנו את הימים והשנים שנבלה במקום, בצבעים שחור רים משחור. אחד מאיתנו, זאב, תלש מתוך פחד ועצבנות שתיל של עשבי-בר. כשראה אותו המשביע, העמיד פנים חמורים מאד, ציין שזו פגיעה תמורה באמא-אדמה. הוא ציחה על זאב המסכן לשותל את השיח

התלמיד המוכה

ג'ורא לובלינר בן הארבע עשרה וחצי משחזר בחדר פנימית כיתה ה' כיצד היכוהו חבריו הגדולים ממנו בשנתיים, כעונש על שהעז להתלונן על אחד מחבריהם בפני ועדת המשמעת של המוסד.

עצמה. כל תלמיד חדש צריך היה להישבע על התנייך ולומר: "אני אליף מושטן ומחור בן, נשבע שאהיה חקלאי טוב ולא אספר למדריכים כל מה שהתרחש היום." באותו מעמד הרשו לעצמם כמה מהגדולים לעשן, דבר שהוא אסור בהחלט בתוך כתלי בית הספר. את הסיגריות כיבו על גופותיהם של המושבעים. לאחר ההשבעה שלחו אותנו בי ריצה עד לבית-הספר וכל הדרך זרקו עלינו אבטיחים ושאר מיני ירקות.

לא התלוננתי או על כל העניין, ועד כמה שידוע לי, לא התלוננו גם האחרים. פשוט הבנו כי זה הנוהג ועלינו לקבלו, אם הוא טוב ואם לא. מלבד זה כמובן שזכרנו כי גם אנחנו נשתעשע ככה כשיגיע תורנו לה יות המשביעים. אך מסורת לתוד והתעללות לתוד. אני בעד מסורת אפילו אם היא לא נעימה לפעמים. אך אני מתנגד בתוקף לכל התעללות לשמה, וזה לא מפני שהדבר קרה לי דוקא; הייתי נוהג בדיוק באותה צורה אם זה היה קורה לתלמיד אחר. הלכתי לוועדת המשמעת והתלוננתי על מיכאל קרנר. ועדת המשמעת הזמינה אותי ואת קרנר להעיד. סיפרתי להם כל מה שהוא עשה והם נתנו לו שבועיים ריתוק. כלומר שאסור לו במשך שבועיים לצאת משערי המוסד אפילו למושבה. לקולנוע, או לכל דבר אחר. מיכאל קרנר אמר לי שזה עוד לא הסוף והציע לחברים שלי לצלם את פרצופי כדי שלפחות תמונה תישאר ממנו.

★ ★ ★

כובע טמבל על העיניים

ב ערב הייתי אצל חבר במצודה, זה החדר שבולט מעל למגורי הפנימיה. שמענו חדשות ספורט. פתאום נכנס אורי וילרוני (15), ואמר שמחכים לי למטה. ירדתי למטה מצאתי את רון זיק, אחד מההצניקים. הוא מילמל משהו שלא הבנתי אודות כדור ש הוא רוצה שאני אראה לו היכן הוא נמצא. הלכתי אחריו. היתה לי הרגשה שעומד לק רות לי משהו ולכן אמרתי לאביחי בלומי ברג (14) מראשון-לציון שילך גם הוא איתי. נכנסנו לפנימיה של ההצניקים. בדרך הבטיח לי רון זיק ששום דבר לא יקרה לי. בחדר פגש אותי יגאל קויפר (17) מראשון-לציון. הוא היה זה שניהל כנראה את כל הטכס. בחדר היתה כל הכיתה, כ-30 תלמידים. יג אל הושיב אותי על המיטה ופתח בהטפה על ההתחצפתי אל יותר גדולים ממני, ועל כך שעוד הגשתי תלונה לוועדת המשמעת. "אין ועדת משמעת בבית-הספר ואנחנו לא פוחדים ממנה." הוא סיים בנימה של מנצה שאין לו ממה לחשוש. היתה דממה מעיקה שהטילה עלי כבר פחד מסוים. איש מהם לא אמר יותר דבר. כל אחד הסתכל בחבריו כאילו חיכה שהם יאמרו או יעשו משהו. רון זיק היה הראשון שאזר אומץ ופתח בסידרת המכות. אינני יודע אם יש כזה משהו פסיכולוגי, אבל אותו רון זיק קיבל לפני שנה מכות נאמנות מתלמידי כי תה' בגלל איהופות לתחרות ספורט. הוא (המשך בעמוד 16)

עט כולם עברו פחות או יותר את אותו מסלול העינויים.

את דובי ברסלבי (14), למשל, בנו של ה מורה והחוקר החתיק יוסף ברסלבי, לקחו לסיר במשק, כדי שיכיר את המקום בו יהיה עליו לחיות ולעבוד במשך שנים. זה היה סיר היכרות יסודי מאד. ברפת הזחילו אותו על גללים טריים של פרות, אילצו אותו ללחוש דברי אהבה באזנה של פרה. הוא נמלט מהמכלאה שליד הרפת, אך נתפש והובא אל האתון שגם אותה נאלץ לחבק וללסוף. בלול הוא היה קצת תרנגולת ואכל תערובת ואבקת-חלב. את אבקת-החלב האכז לו אותו כשראשו נתון בתוך קולר של אחת הפרות וכאשר סיים, שפכו לו את הנותר בסיר על הראש. ימים רבים עברו עד שהצ ליח לסלק את התערובת הדביקה מראשו. לסיום החליף דוד הקטן והרגיש סטירות לחי עם אורי וילרוני, כשהידיים של שניהם מלוכלכות בזבל פרות.

★ ★ ★

סיגריות על גב ערום

א הרים הפשטנו עד המותניים וצו למרות איש את רעהו בוץ. לסיום די טכס ריכזו את כל השירונים במקום אחד, ליד בית-הקברות של פרדס-חנה. שם, בח צות, מתחת לעץ אלון, נערכה ההשבעה

המכה שאודש

שקרא לג'ורא לובלינר לבוא לחדרו בהבטחה שלא יאונה לו דבר. זיק גורש מהמוסד לעשרה ימים.

נשיקה לפרה

דודי ברסלבי (14) מדגים כיצד אולץ בלילה הראשון שלו בבית-הספר להכיר את בעלי החיים מקרוב. בתמונה הוא לוחש דברי אהבה באזנה של פרה בסככה שליד הרפת. התפקידים האחרים שהוטלו באותו לילה היו קסים עוד יותר, וביצועם היה כרוך בסבל גופני רב.